

Jacob Ørsteds prædiken søndag seksagesima

Taler

Jacob Ørsted
Sognepræst

Dato

23. februar 2025

Sted

Garnisonskirken

Omstændigheder**Prædikentekster**

Esajas' Bog kapitel 55, vers 6-11
Markusevangeliet kapitel 4, vers 1-20

Salmer

Her vil ties, her vil bies
Fyldt af glæde over livets under
Jeg ser dit kunstværk, store Gud
–
Herre Jesus, stærk og mild
Som korn fra mange marker
I underværkers land jeg bor

- 1 Gud lad os leve af dit ord – som dagligt brød på denne jord.

I dag er det 100 år siden, man for første gang transmitterede en højmesse i radioen. Siden har antallet langt oversteget flere tusind, og takket være DR er

- 5 Guds ord nået ud til uendelig mange mennesker.

Første gang for 100 år siden skete her fra Garnisonskirken – præsten som prædikede hed Olfert Ricard, og han var misundelsesværdigt populær, – det siges, at der ofte blev sat ekstra sporvogne ind, når han havde gudstjeneste, og at

- 10 del kvinder blev så bevægede, når han prædikende, at de begyndte at græde.

Det sker nok ikke i dag.

Også blandt unge i KFUM var han beundret og hans bog *Ungdomsliv* udkom i

- 15 hans levetid i 123.000 eksemplarer.

En af grundene var, at Olfert Ricard benyttede billeder, når han skulle udlægge og forklare de bibelske tekster.

- 20 For eksempel skriver Olfert Ricard:

Guds rige er som en elektrisk sporvogn. Jeg citerer:

25 *Når stangen slipper ledningen oppe i luften – går lyset ud og vognen står stille. Så må chaufføren ud og fange ledningen igen med stangen.*

Det var et eksempel, kirkegængerne kendte fra deres hverdag, og derfor forstod de godt vigtigheden af at holde fast i Gud og i, at Gud holder fast i dem.

30 På samme måde benytter Jesus også billeder, når han taler. Jesus underviser i lignelser, står der i dagens tekst. En lignelse er en fortælling, som tager udgangspunkt i den hverdag, og de omgivelser som tilhørerne er i og kender.

35 Pointen med lignelserne er at give de omkringstående en opfattelse af, hvordan forholdet er mellem Gud og mennesker.

Og da det er vigtigt, indleder Jesus sin fortælling med at sige: hør her! Ja, han hæver stemmen, for han vil have deres fulde opmærksomhed, så de forstår det er nu, og at det er hans ord, de skal lukke ind, lade spire og vokse.

40

Hør her! Er ikke kun sagt til de omkringstående på Jesu tid. Det er lige så meget sagt til de første kristne i oldkirken, i middelalderen og hele vejen op til os i dag.

45 Hør her! Når Gud taler til os, er Han som en bondemand, der går ud og sår sin mark til.

Han spreder sit ord rundt ukritisk og uden bekymring for, hvor det lander.

50 Han ved udmærket godt at noget falder på den nedtrampede sti, hvor fuglene tager det. Han kender også til, at andet falder i den tynde jord hvor det spirer, men hurtigt visner under solens stråler.

Alligevel kaster han det. Ligesom han også kaster det blandt de visne tjørne, som til foråret vil vokse sig så store, at de kvæler kornet.

55

Og han kaster det på den gode frugtbare jord.

Sådan er Gud, – han er som den østerlandske bonde på Jesu tid, når han sår sit ord.

60

Og hør nu efter! For her kommer pointen. Når man var landmand på Jesu tid i Palæstina, så såede man *før pløjningen!*

65

Det vil sige, at bondemanden ikke var så nøjeregnende med, hvor han kastede sin sæd. For han vil jo komme og vende jorden på den trampede sti, han ville høre sin plovskær hvine mod kalkklipperne, og de tørrede tidsler ville forsvinde ned i jorden.

70

Den såede sæd, der ellers var i fare for at gå til spilde på grund af djævelen, livets prøvelser og hverdagens bekymringer, vil nu vokse op og kan høstes.

75

Og det giver ikke bare en god høst, – men overskrider langt hvad der kunne forventes.

80

Det ville være en frækhed at sige, – at alt nu var godt. Men med Guds indgriben er der givet bedre vækstbetingelser. Tidsler, fugle og klippegrund er jo ikke definitivt fjernet.

85

Derfor er det så vigtigt at hæfte sig ved, at i Guds ord ligger håbet. I det Han så rundhåndet sår, ligger troen på, at der er en vej frem gennem mørke.

Gud sår håbet i os, og giver det bedre vækstbetingelser.

90

Derfor spirer det også, hvor livets erfaringer har givet os et stenhjerte.

Det rejser os op igen, når vores initiativer og virkelyst bukker under for trængsler og modgang.

95

Stædigt sår håbet i en verden, hvor globale politiske magtstrukturer ændrer sig, alt imens der stadigvæk er krig i Ukraine og andre brændpunkter rundt om i verden.

Og hvem har ikke brug for håb, når frygten for fremtiden ikke bare sniger sig ind, men truer med at sparke døren ind.

Håbet kan være nok så lille og skrøbeligt, men det er også sejlivet som sin mester.

Jesus havde ikke mærkbar succes. For som det fortælles i dag, – så talte han og folk hørte, og dog fattede de intet. Han handlede og folk så, og dog begreb de ikke noget.

105 Alligevel fortsætter han. Ja, han bliver ved, indtil han dræbes på Golgata for derefter at blive lagt i en stenhule lukket med en kæmpe sten.

Alligevel ender det med en kæmpe høst påskemorgen som bliver til evigt liv for os.

110

Sådan er Gud. Han har en plan, han har tid, og til sidst går det, som Han vil.

Amen.

115

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

120

Tags

Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Seksagesima

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/jacob-orsteds-praediken-sondag-seksagesima>

125

130

135